

У ПОШУКАХ СВОГО БЛОГОГО

Андрій Нанкевич

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної державної адміністрації
Обласна бібліотека для юнацтва
імені Олесея Гончара

У ПОШУКАХ СВОГО ГОЛОСУ:

до 80-річчя від дня народження

українського письменника

Андрія Нанкевича

Біобібліографічне досьє

01:821.161.2.09(477.53)Нанкевич

Н25

Упорядник: Надія Требіна

У пошуках свого голосу: до 80-річчя від дня народження українського письменника Андрія Нанкевича : біобібліографічне досьє / Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесь Гончара ; упорядник Н. М. Требіна. – Полтава, 2021. – 20 с.

Досьє присвячене ювілею знаного, талановитого полтавського письменника, журналіста, публіциста, нарисиста Андрія Андрійовича Нанкевича. Уродженець Дніпропетровщини, він тридцять років плідно працював на літературній ниві нашого краю, творчість його була відзначена Полтавською обласною премією імені Петра Артеменка.

У посібнику вісім розділів, форму у вигляді досьє використано, щоб подати різні матеріали про письменника, та повно розкрити його особистість і творчість.

У розділі «Література» у прямій хронології подається список творів письменника та література про його життя та творчість.

Біобібліографічне досьє адресоване бібліотекарям, вчителям, краєзнавцям, студентам, краєзнавцям.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
БІОГРАФІЯ.....	5
ОКРЕМІ ЗБІРКИ	
«ЧЕРВОНИЙ ГЛІД» (1981рік)	6
«ТРИ ТОПОЛІ НА ВІТРІ» (1985).....	9
«ТАКА ТЕПЛА ОСІНЬ» (1989).....	11
СПОГАДИ ПРО ПИСЬМЕННИКА.....	13
ВІКТОРИНА «АНДРІЙ НАНКЕВИЧ».....	15
ЛІТЕРАТУРА	16
• Книги.....	16
• Оповідання.....	16
• Новели.....	16
• Література про життя і творчість.....	17
• Некрологи.....	18

ВСТУП

*З фотопам'яті дивляться німо,
Ті, кого вже мені не ззукать:
Непоступливий Булах Михайло,
Роговий Феодосій сумний,
І Нанкевич Андрій...*

М. В. Казидуб

Полтавці у 70-80-90-х рр.. ХХ ст. дуже добре знали Андрія Андрійовича Нанкевича як талановитого письменника, журналіста, публіциста, критика, нарисиста.

Його твори перекладалися азербайджанською, болгарською, литовською та іншими мовами.

Критики підкреслювали письменницьку спостережливість, розуміння психології людей і мотивів їхніх вчинків, уміння писати свої твори по-особливому, за тільки йому відомими композиціями, добираючи для цього найвлучніші слова, найточніші деталі і факти.

«Андрій Нанкевич – уважний і вдумливий знавець навколишнього світу, тонкий і дотепний будівничий образу засобами слова, неабияким знавцем якого себе виявляє», – писав авторитетний полтавський літературознавець А. М. Дяченко (1925–2008).

Колеги-журналісти відзначали: *«глибоке розуміння людських стосунків, тонке відчуття природи, барвіста (але не розцяцькована штучно) мова – такі характерні риси його письма. А ще напрочуд майстерна кінцівка новели, лаконічна, емоційна, вона проливає нове світло на всю попередню розповідь».*

Він привозив з відряджень нове словечко, незнану приказку, анекдотичний чи сумний випадок, щоб потім використати їх у своїх публікаціях чи творах.

Петро Ротач відмітив: *«Твори А. Нанкевича написані гарною мовою, відзначаються м'яким, поетичним стилем окремі з них нагадують стиль Григора Тютюнника...».*

БІОГРАФІЯ

Андрій Андрійович Нанкевич народився 23 липня 1941 року, дружина Зіна додала: «у селі Дружелюбівка Солонянського району Дніпропетровської області. Був наймолодшою дитиною у родині. Мав старших брата і сестру. Його батько був тяжко поранений на фронті, мати самовіддано доглядала інваліда війни цілих двадцять років.

До школи Андрій ходив аж у Новопокровку, це за 12 кілометрів від дому. Іноді школяріки, щоб скоротити шлях, добиралися на навчання через ледь замерзле озеро. Після школи закінчив училище механізації, далі – служба у війську.

Іспити на факультет журналістики склав 1962 року під час армійської відпустки.

Нечувана річ! Розгорівся скандал, таке не дозволялося. Університетське керівництво писало листа військовому начальству, щоб зробили виняток... Так Андрій Нанкевич став студентом престижного столичного вузу.

1967 року Павло Клименко, тодішній редактор «Комсомольця Полтавщини», поїхав у Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка – набирати творчих працівників. Так Андрій потрапив до Полтави і залишився тут назавжди.

У «молодіжці» спочатку був кореспондентом, потім – завідуючим відділом, відповідальним секретарем. З 1975 року – у «Зорі Полтавщини».

Пройшов усі ступені кар'єрного росту в головній газеті області: кореспондент, завідуючий відділом, заступник головного редактора, перший заступник головного редактора (у 1993–1996 рр.).

Андрій Андрійович об'їздив усю Полтавщину, готуючи репортажі, нариси, публіцистичні статті, в яких висвітлював все життя краю, але найбільше матеріалів писав про трудівників села.

Колеги згадували: *«Завжди мав при собі особливий блокнот, куди занотовував влучне слівце чи якусь унікальну життєву ситуацію – накопичення матеріалу для майбутніх новел і повістей тривало безперервно».*

Народжений у селянській родині, він з величезною повагою ставився до важкої і благородної хліборобської праці, з радістю вирушаючи у відрядження у найвіддаленіші куточки Полтавщини.

І того осіннього дня, 21 вересня 1997 року, якраз на Другу Пречисту, повертаючись з редакційного завдання, він загинув в автомобільній катастрофі. Не діждавшись внучок, не потримавши на руках правнука Іванка.

Полтавський письменник Іван Якович Нечитайло в ті скорботні дні написав вірша, присвятивши його пам'яті свого товариша:

*Тоді владарювала рання осінь,
Ще спала десь за обрієм зима...
Мені ніяк не віриться і досі,
Що на цім світі вже тебе нема.*

*Тобі завжди було до всього діло
І хвилювало все завжди тебе.
І ось – кінець. Твоє вже сонце сіло
І чорним стало небо голубе.*

*Яка ж несправедливість цього світу!
Невже сильніші Бога сили злі,
Що той, хто міг багато ще зробити,
Лежати мусить у сирій землі?!*

І. Я. Нечитайло

Поховали Андрія Андрійовича Нанкевича на кладовищі у с. Розсошенцях.

ОКРЕМІ ЗБІРКИ

«ЧЕРВОНИЙ ГЛІД» (1981 рік)

*... прихильно, палко
Ти про селян у книгах описав.*

І. Я. Нечитайло

Взірцем справжнього письменника став для Нанкевича незабутній Григійр Тютюнник, який і благословив у світ Андрієву першу книжку.

Критики відгукнулись про першу збірку письменника образно: «*віття глodu червоного*», «*гілка глodu червоного*», «*світлі порухи душі*».

До цієї книжки автор ішов довго, виважуючи написане, часом даючи йому «*відлежатись*», ще і ще раз повертаючись до різних варіантів.

В періодиці, «товстих» журналах з'являлися окремі оповідання А. Нанкевича, вони привертали увагу читачів, не залишалися непоміченими.

Полтавська журналістка Ганна Дениско 1981 року написала: *«Оповідання молодого прозаїка – цілісні за настроєм, стилем, системою образних засобів. Читаєте твір – і перед вами довірливо розкривається світ глибоких почуттів, світ людської душі – неспокійної, невпокореної, з її давніми болями і вистражданими радощами, з її внутрішньою чистотою...».*

Збірка **«Червоний глід»** дала змогу вперше оцінити творчі можливості літератора, його питому вагу. В ній вміщено одинадцять оповідань, герої яких, написав у рецензії письменник-полтавець Ф. Г. Тютюнник (1929–2003) – *«сучасники, переважно молодь – живуть клопітно, наповнено і повносило, несучи на своїх плечах відповідальність за долю народу, примножуючи його багатство і духовний досвід. Окремі оповідання побудовані так, що в них живе якась таємничка. Таємнички ті вписані делікатно і логічно».*

А полтавський журналіст, критик, літературознавець О. Д. Кузьменко (1924–1995) підкреслював: *«Для нас немаловажний той факт, що герої оповідань – люди з Полтави і Полтавщини. Їх долі пов'язані з Кременчуком, Зіньковом, Гадячем, Диканькою, Решетилівкою й Лохвицею... Дуже ріднить нас, читачів, з автором те, що він глибоко залюблений у Полтавщину...».*

Слід відзначити, ще одну характерну рису збірки А. Нанкевича: майже всі оповідання присвячені сільській тематиці, а це свідчить, що автор пише про те, що добре знає, пережив, відчув серцем.

«Автор знає сучасне село таким, яким воно є, відтак і погляд на нього – не сентиментально-рожевий, а справді люблячий, бо любити – не означає закрити очі на людські вади, любити – це підносити людське, високе в людині...», – відмітила колега по перу Г. І. Дениско.

В першу чергу це стосується оповідання **«Червоний глід»**, що дало назву збірці. Важкою видалася доля Насті Кулішихи, чию юність, молодість обпалила війна. Але ж зазнала вона і справжнього щастя, хоч і короткочасного, але світлого, незабутнього. І вже після того танкіста, нікого не покохала, все виглядала Ілька у віконце, а він не повертався.

Так і посивіла: не дівка і не вдова. А одного разу завітав до Насті... генерал. Чимось схожий на Ілька – він і не він. То був батько танкіста, того, що згорів у танковому двобої. Розпрощалася Настя з дорогою людиною біля дерева червоного глуду – там, де колись востаннє обняла Ілька.

Якщо оповідання «Червоний глід» розповідає про втрачене кохання, то «Сімейна фотографія» – навпаки – про знайдене. Саме війна поєднала долі молодої дівчини з полтавського села Люби Ковальчук і безногого лейтенанта Василя Сергачова.

Люба здійснила в той важкий час справжній подвиг, взявши на виховання чотирьох чужих дітей, що загубилися на дорогах війни й лихоліття, ставши рідною матір'ю для них.

Тема Другої світової війни не відпускала автора і через три десятиліття після її закінчення. Народжений у її горнилі, маючи батька, інваліда війни, він писав про пережите, про життєві історії своїх рідних і земляків, на долю яких випали небачені випробування.

Відлунням війни пронизане оповідання «Безіменна висота», яка найбільш повно увірвалася в серце Костянтина перед першим його сольним концертом: *«Кость вів мелодію, уперше в житті не дослухаючись оркестру, не відчуваючи реакції зворушеної зали. Перед ним на весь світ постала безіменна висота, зранені батькові груди...»*.

Один з рецензентів збірки зазначав: якби автор не написав нічого, а лише оповідання «Годьки», то і це б засвідчило, що письменник збувся.

Йдеться в ньому про рід Годьків – людей чесних, відвертих, які *«до болю знали, що рухає світом не лихо і ненависть, а любов і прагнення до щастя»*. Такими змальовано дядьків Віктора (героя оповідання): Семена і Дем'яна, старшого брата Анатолія, схожим на яких є і Віктор. Невістка говорить дядькові Семенові: *«З вас би картину написати. З усього роду вашого. Десь вам вроди чужої додано: чи сарматської, чи татарської, а може, ще й половецької»*.

Вражає один з епізодів оповідання. Це, коли Семена Годька, який *«не знав ніколи середини, тільки край. Передній»* після тяжкого поранення у сорок третьому, на Дніпровій переправі, привезли додому:

«Все село зійшлося зустрічати. Печатку біля ліжка на табуретці поклали: приймай, мовляв, господарство. А він лежить, ніби деревина підтята, руками не володає. Його самого, як малу дитину годувати треба, а вони з головуванням. Та змовчав... Разом зі здоров'ям голови поверталась і слава господарства».

Федір Тютюнник підсумував: *«кращі оповідання збірки – то наче світлі порухи душі людської. У них письменник засвідчив прагнення до витонченості думки, уміння шукати художню подробицю, відтінок, ліпити характер...»*.

«ТРИ ТОПОЛІ НА ВІТРІ» (1985)

... друга книга – це багатократне помноження сумнівів і труднощів, пережитих на самому початку шляху до читача.

Г. І. Дениско, журналістка

Зміст другої книги письменника склали повість і десять оповідань.

«Повість «Двоє для любові» та оповідання не полишають байдужими читачів. Одразу, з перших сторінок, безпомилково відчуваєш щирю, неприховану атмосферу добра, любові й поетичності, які пронизують книжку... З щирою любов'ю до людей, до землі, природи, до благословенного сільського життя-буття написані оповідання... є головне – ясна і чітка позиція автора, виявлена через художньо-образну систему: він поетизує людей земних, не підмальованих, здорових душею й тілом, зв'язаних з працею...», – написав 1985 року український письменник Михайло Миценко (1920–2001).

А полтавський літературознавець Петро Ротач (1925–2007) додав: *«Це справді так: кожний твір зігрітий любов'ю письменника до селян, сільської природи, в них оспівується краса чесної, самовідданої, прив'язаної до землі праці».*

У жанрі повісті прозаїк виступив вперше. У творі *«Двоє для любові»* йдеться про дружбу хліборобів України і Болгарії. Ми дізнаємось про життя цікавої своєю історією і сучасним болгарської сім'ї у трьох її поколіннях: колишнього партизана Другої світової війни Димитра, його дочки Марії і онуки Росиці. Змальовані живі характери не лише головних, але й другорядних героїв.

Неповторний край Великотирновщини оживає під пером Нанкевича: неприступні гірські граніти, в які вросло село Сушиця, горді, вродливі і сильні люди, які не скорилися ні турецьким, ні фашистським загарбникам.

Вони сіють серед каміння хліб, вирощують виноград і фрукти, ростять дітей, дружать зі своїми побратимами-«братушками». Символом цієї дружби є вулиця Великотирнівська у м. Полтаві.

Не розкриваючи змісту повісті, відзначимо, що вона захоплює, заінтригує читача і не відпускає уваги до останньої сторінки.

Одна лінія – це лінія діда Димитра, патріотична, ділова, з несподіваними героїчними, комічними і трагічними поворотами долі, друга – онуки Росиці, в основному, глибоко лірична.

«Помітним творчим досягненням А. Нанкевича стали його оповідання. Не всі вони рівноцінні, але більшість викликає у читача серйозні роздуми і високі почуття», – відмічав полтавський літературознавець А. М. Дяченко.

Тим літераторам, письменникам, в т. ч. Андрію Нанкевичу, чиє, часом гірке дитинство, припало на воєнні та повоєнні роки, критики не раз дорікали за те, що вони ніяк не можуть відійти від цієї теми. Закликали: переставайте кланятися минулому, матерям-вдовам, розширюйте тематичні горизонти.

А письменникам, дітям воєнної пори, байдуже до тих, «хто не бачив смаленого вовка». І це дуже добре, бо допоки живуть на нашій землі ці люди, буде жива і їхня пам'ять про пережите, про важкі роки лихоліття, якою б гіркою і страшною вона не була.

«Хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього, хто не відає про славу своїх предків, той сам не вартий пошани», – цьому постулату М. Т. Рильського слідує Андрій Нанкевич, дитина воєнної пори.

«Коштовності для мами», одне з найсильніших оповідань збірки – це й спомин про минуле, спомин-реквієм, спомин-сповідь, спомин-діалог з днем завтрашнім, і погляд звідти, з минулого в сьогодення.

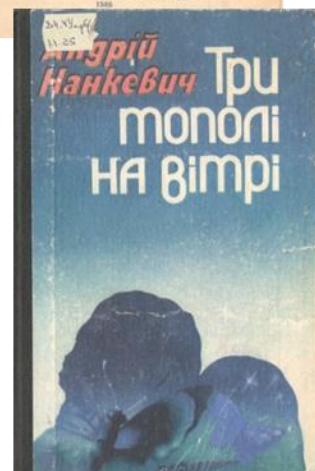
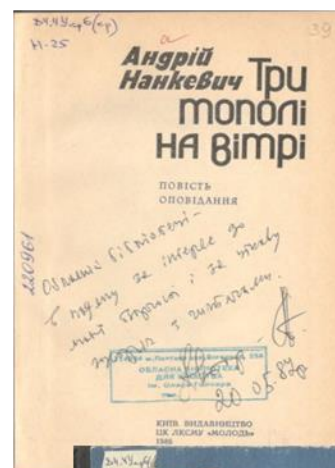
Сюжет простий: семирічний хлопчик Антон, повертаючись з мамою з «вакуації», відстає на одній зі станцій від поїзда. Дитина за один день переживє стільки, що вистачило їй тієї жорстокості, болю на все життя.

Обставини того нещасливого дня зводять його з Віктором, двадцятисемирічним чоловіком, у якого війна відібрала все: дружину, сина, дім, здоров'я. Одноногий інвалід, руки скалічені, обличчя обгоріле в танку. Але душа в колишнього солдата не закам'яніла. Побачивши Антонові гіркі сльози, Віктор заступився за дитину, хоча це коштувало йому життя.

Дітей війни не зламали незгоди. Бо захищав їх від усього лихого батьківський оберіг, батьківський подвиг.

Так і маленький хлопчик, якого називали Копаченям, бо був сином Копача, який викопав не одну криницю у селі (з оповідання **«Три тополі на вітрі»**). Тифом хворів, недоїдав, ходити розучився, але немов ожив, напившись першої води з криниці, викопаної гуртом і освяченої портретом його батька – Копача.

«Дома мама почепила на місце батьків портрет і сказала:

– *Тепер прийде. Сам криниці копатиме...*

Минали роки, а він усе був у далекій дорозі... Досі він іде, і досі черпають люди силу із викопаних ним криниць».

У нелегкі обставини потрапляли юні герої оповідань, але була у них мама-берегиня, свої люди – ті, чия душа вільна від жорстокості, черствості і байдужості.

«ТАКА ТЕПЛА ОСІНЬ» (1989)

*Ти так любив, облишивши всі справи,
Душею спілкуватися з селом.*

І. Я. Нечитайло

В третій книзі (три повісті і сім оповідань) йдеться про людей звичайних і незвичайних, людей з полтавських сіл, з якими журналіста і письменника зводила доля.

Герої творів, що увійшли у збірку, мають найкращі людські якості. Коли

працювати, то працюють на повну силу, коли дружать чи люблять, то тільки щиро і добросердно, коли допомагають комусь, то готові зняти з себе останню сорочку. Скажете, що вони ангели? Ні, вони не ангели, але для них совість, честь, порядність не просто слова, а спосіб життя.

У книзі на цей раз простежується і тема самотності людини, її самотності у велелюдному світі. Наприклад, герой повісті «Кум королю» Володимир Хуртак, по-вуличному – Ладимар, а ще механік Григорій Олефір з повісті «Така по-літньому тепла осінь».

Ці самотні люди далеко не слабаки, а мужні і сильні характери. Вони якомога далі в глибину ховають свій душевний біль і тільки, залишившись наодинці, дають можливість вихлюпнутися своїй невлаштованості. Але не знову ж на самоті. Одні з них, як Григорій Олефір, нарешті, знаходять своє сімейне щастя, інші вже назавжди розминулися з ним, але всі вони глибоко симпатичні нам, бо не пасують перед труднощами.

У деяких творах відчувається відгук воєнних літ, коли в екстремальних умовах у наших земляків особливо яскраво увиразнювалася здатність до добра і співчуття.

Ось Варка з оповідання «**У двадцять удовиних літ**», втративши у воєнному вирі батьків, чоловіка, двох його братів, відчуває навколо себе страшну пустку: *«Ото й живу так... Не розберу навіть де: чи у хаті, чи на кладовищі. Ляжу спати, а на лавах мерці ввижаються, так уже звиклась, що вночі розмовляю з ними...»*. Але неждано-негадано повертається з війни третій брат її чоловіка Іван, на якого вже прийшла була похоронка, і вони удвох знаходять в собі сили повернутися до життя.

Інша героїня – Одарка (оповідання «**Всього лиш жінка**») захистила і доглянула трьох чужих дітей, у яких раптово померла мати, а батько був на фронті. Нарешті батько Омелян повернувся з війни додому. Одарка першою висловила згоду залишитися в домі господинею й матір'ю дітей. Омелько ж просить її йти до свого дому: *«Не можна мені одружуватись... Зрозуміла? Поранений був дуже в пах...»*. Але Одарка залишилася, доглядала дітей, а тоді попросилася: *«Будемо жити, побачимо, що вийде з того...»*. Омелян, бачачи її старання і доброту, розпачливо шепотів: *«Не знаю, чи батогом шмагати тебе за дурість твою, чи молитись, як на святу...»*.

– *Жінка я,* – схлипувала Одарка, – *всього лиш жінка...»*.

Однією з головних тем книги є Любов. Найперше в ній – любов до Матері. Майже через усі твори збірки проходить її образ. Письменник-полтавець Микола Малахута відзначив у своїй рецензії:

«Цей образ у творах письменника завжди болючий. І доторкнувшись до тієї долі, яку виписав так щедро автор, відчуваєш той біль майже фізично».

Оповідання зі збірки «**На Всесвіт єдина зоря**» найбільш хвилюючий твір: це величальна пісня Матері, запізніле каяття ліричного героя перед своєю ненькою, солдатською вдовою... Кого не зворушать оці слова: *«Сю ніч зі мною розмовляла моя мама: молода і старенька, сива голубка, жвава, безтурботна і пригнічена горем – рідна і єдина на Всесвіт матуся, мій найперший і навічний зв'язок з усім сутнім...»*.

Або візьмемо героїню повісті «**Дорога не пройдена**» стареньку бабуню Сепатрю, яку односельці вважають дивачкою. Вона все виглядає сина, який десь загубився у далеких світах. І оця віра ніби надихає стареньку на життя.

За словами М. Малахути *«у творі невідривно витає щиро-милосердне слово матері і її святий дух»*.

Окремі твори нагадують стиль, мову Григора Тютюнника, у якого Нанкевич вчився художньої майстерності. Микола Малахута додав:

«Це чиста, чесна, мужня, світла, мозолиста його сходинка до гори майстерності».

СПОГАДИ ПРО ПИСЬМЕННИКА

«Зоряни», колеги із «Зорі Полтавщини»:

«У пам'яті старших і молодших «зорян», яким випала щаслива нагода працювати з Андрієм Андрійовичем, він назавжди залишиться щирим, доброзичливим колегою, вимогливим до слова, акуратним із фактами, дотепним, з тонким почуттям гумору. Любив при нагоді переповідати редакційну байку-бувальщину, як «зоряни» польовий репортаж про завершення жнив у одному з колгоспів готували.

Воно й у житті так: кому – жнива, а кому – скатертина-самобранка. А як треба? Спитати б в Андрія Андрійовича, що відповів би?.. Не почуємо відповіді.

Але ж саме життя професіонала, його сумлінна праця, його творчість, його ставлення до людей і прагнення віднайти золотий перетин буденного і празникового у стосунках дає відповіді на значно масштабніші питання».

Тетяна Дениско

(ветеран журналістики, колега, працівниця «Зорі Полтавщини»):

«Яким він був би, якби дожив до сьогоднішнього дня? Важко, просто неможливо уявити веселого, рухливого комунікабельного Андрія згорбленим, буркотливим дідусем...

... Мені здається, він таким би й до глибокої старості залишився: худорлявим, легким на ноги, уважним до глибинного українського слова, відданим своєму селянському родоводу, готовим увібрати в себе чийсь проблеми, закоханим у журналістику і ще більше в красне письменство.

Він і журналістику цінував особливу, таку, що нагадувала художню літературу або стояла поруч із нею. Щоб словниковий запас не обмежувався десятком газетних штампів, щоб між рядками видно було людину і її неповторний світ».

Пам'ятаю, як він пишався своїми донечками – Оксанкою і Тетянкою (просто світився, згадуючи про них). Як улаштував чудне новосілля

для колег із нагоди отримання квартири (без світла і меблів, зате з мішком жартів). Як умів благородно порадіти успіхові інших (перебуваючи на посту першого заступника головного редактора «Зорі Полтавщини», Андрій, коли на його робочий стіл лягав непересічний матеріал, підписував його, не зволікаючи, і тут же давав йому зелену дорогу).

Як охоче долучився до заклику Валерія Шевчука увічнити пам'ять видатного українського літописця Самійла Величка в селі Жуки під Полтавою. З яким піднесенням зустрів Незалежність України... Жаль, жаль, непомаму жаль...

Пилипенко В. А.

(полтавський громадсько-політичний і культурний діяч)

«Одного разу (було це у 80-х рр.. ХХ ст.) ми з Андрієм Андрійовичем (Нанкевичем, моїм давнім і незабутнім товаришем, прекрасним журналістом й обдарованим письменником) проїхали по селах Решетилівського району, щоб розібратися в ситуації з демонструванням кінофільмів у віддалених, «неперспективних» населених пунктах.

Через кілька днів у газеті «Зоря Полтавщини» під рубрикою «Увага, досвід!» з'явилася велика стаття А. А. Нанкевича «Кіно... під вишнями». Написана вона була професійно й переконливо, ніби автор сам багато років працював у системі кіномережі. Коротко кажучи, той газетний матеріал став справжнім посібником для всіх директорів районних дирекцій кіномережі та кіномеханіків.

На підставі статті А. А. Нанкевича був виданий наказ «Про узагальнення та запровадження у життя досвіду роботи кіномеханіка І. П. Бобиря» у всій системі кінопоказу області».

ВІКТОРИНА «АНДРІЙ НАНКЕВИЧ»

1. Де батьківщина Нанкевича, де він народився?
– *(с. Дружелюбівка Солонянського району Дніпропетровської області);*
2. Ким розпочав Андрій свою трудову діяльність?
– *(Механізатором, комбайнером);*
3. Вступ до вузу, чим він був особливим для Нанкевича-абітурієнта?
– *(Був солдатом, вступав під час короткотермінової відпустки);*
4. Яким чином випускник університету потрапив до Полтави?
– *(Редактор обласної газети П. Клименко запросив його на роботу);*
5. Які журналісти, пізніше письменники, були його першими друзями в редакції обласної молодіжної газети, яку назву мала вона?
– *(Тарас Нікітін, Михайло Булах, Михайло Шевченко, Феодосій Роговий);*
6. Коли Андрій дебютував першою книгою, де вона вийшла?
– *(1981 року, книга «Червоний глід» вийшла у видавництві «Молодь»);*
7. Коли виходили наступні книги письменника, як вони називалися?
– *(«Три тополі на вітрі» (1985), «Така тепла осінь» (1989));*
8. Коли вийшла і як називалася його повість про кохання?
– *(1992 рік, «Іронія»);*
9. Чому Нанкевичу близька і болюча тема жінки, матері?
– *(нелегкою була доля мами письменника, жінок родини);*
10. Коли Андрій Андрійович став членом Спілки журналістів України, Спілки письменників України?
– *(1968; 1987);*
11. Коли і за що письменник став лауреатом Полтавської обласної премії імені Петра Артеменка?
– *(1982 року, за книгу «Червоний глід», серію нарисів і публіцистичну діяльність);*
12. Яку посаду займав Нанкевич у редакції обласної газети «Зоря Полтавщини»?
– *(перший заступник головного редактора).*

ЛІТЕРАТУРА

Книги

Нанкевич А. Глід : оповідання / А. Нанкевич. – Київ : Молодь, 1981. – 136 с. – (Перша книжка прозаїка).

Нанкевич А. Три тополі на вітрі : повість, оповідання / А. Нанкевич. – Київ : Молодь, 1985. – 184 с.

Нанкевич А. Така тепла осінь : повість, оповідання / А. Нанкевич. – Харків : Прапор, 1989. – 196 с.

Нанкевич А. Іронія : повість про кохання / А. Нанкевич. – Полтава : Полтава, 1991. – 48 с. – (Б-чка «Зорі Полтавщини»).

Оповідання

Нанкевич А. Заміноване поле / А. Нанкевич // Сонячні зажинки. – Харків, 1976. – С. 10–20.

Нанкевич А. Поза чергою / А. Нанкевич // Прапор. – 1982. – № 11. – С. 76–82.

Нанкевич А. Нічий / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1989. – 18, 19 трав.

Нанкевич А. Чужа доброта / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1994. – 15 лют.

Нанкевич А. Новорічний танець / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 2008. – 12, 13 лют. – С. 3.

Нанкевич А. Жайворовий міст / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 2011. – 23 лип. – С. 3.

Новели

Нанкевич А. Кабиця / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1988. – 22 трав.

Нанкевич А. Щасниця / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1988. – 9, 11 серп.

Нанкевич А. Виглядала мати сина / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1990. – 29 груд.

Нанкевич А. На кургані / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 1996. – 23 лип.

Нанкевич А. Алергія / А. Нанкевич // Калинове гроно : антологія прози і драматургії полтавських літераторів ХХ ст. / за ред. М. В. Костенка та ін. –

Полтава, 2006. – Т. 2. – Кн. 2. – С. 316–339; Біла альтанка : літ. альманах : до 60-річчя письменницької орг. – Полтава, 1996. – С. 150–166.

Нанкевич А. Тітка Калина / А. Нанкевич // Зоря Полтавщини. – 2008. – 26 лют. – С. 3.

Література про життя і творчість

Тютюнник Ф. Світлі порухи душі / Ф. Тютюнник // Нанкевич А. Червоний глід. – Київ, 1981. – С. 5–6.

Славинський М. У пошуках свого голосу / М. Славинський // Вітрила–81: альманах. – Київ, 1981. – С. 41–43.

Малахута М. На малій території новели / М. Малахута // Молодь України. – 1981. – 24 листоп.

Дениско Г. На своїй дорозі / Г. Дениско // Літературна Україна. – 1982. – 17 черв.

Дениско Г. Обрії... глибини / Г. Дениско // Комсомолець Полтавщини. – 1985. – 23 квіт.

Нові члени Спілки письменників [в т. ч. А. Нанкевич] // Літературна Україна. – 1987. – 7 трав.

Андрій Нанкевич : прозаїк // Письменники Рад. України : 1917–1989 : біобібліогр. довідник. – Київ, 1988. – С. 697.

Андрій Нанкевич : прозаїк // Письменники Полтавщини : довідник. – Полтава, 1990. – С. 19.

Дяченко А. Мелодія на кілька голосів : [обговорення книги А. Нанкевича «Така тепла осінь»] / А. Дяченко // Зоря Полтавщини. – 1990. – 15 трав. – С. 3.

Кузьменко О. Про людей працелюбних і совісних / О. Кузьменко // Комсомолець Полтавщини. – 1990. – 26 квіт.

Малахута М. Любов у теплу осінь / М. Малахута // Зоря Полтавщини. – 1990. – 25 квіт.

Дяченко А. Андрію Нанкевичу – 50 / А. Дяченко // Літературна Україна. – 1991. – 26 верес.

Дяченко А. Нанкевич Андрій / А. Дяченко // Українська літературна енциклопедія. – Київ, 1995. – Т. 3. – С. 454.

Андрій Нанкевич // Літератори Полтавщини : довідник / упоряд. А. Дяченко. – Полтава, 1996. – Вип. 3. – С. 27.

Ротач П. П. Андрій Нанкевич / П. П. Ротач // Колоски з літературної ниви / П. П. Ротач. – Полтава, 1999. – С. 310–312.

Премія імені Андрія Нанкевича-1999 // Зоря Полтавщини. – 1999. – 22 верес. – С. 1.

Нечитайло І. Я. Тоді владарювала рання осінь. Пам'яті Андрія Нанкевича : [вірш] / І. Я. Нечитайло // Мереживо душі : вірші різних років. – Полтава, 2011. – С. 56–57.

Степаненко М. Артеменка Петра імені комсомольська премія [в т. ч. лауреат 1982 р. А. Нанкевич] / М. Степаненко // Літературно-мистецька Полтавщина : довідник / М. Степаненко. – Полтава, 2013. – С. 18.

Пилипенко В. А. Згадуючи пережите / В. А. Пилипенко. – Полтава, 2016. – С. 87.

Дениско Т. Журналістика, споріднена з літературою / Т. Дениско // Зоря Полтавщини. – 2016. – 22 лип. – С. 4.

Дениско Т. Світлий спомин про колегу / Т. Дениско // Зоря Полтавщини. – 2017. – 22 верес. – С. 13.

Некрологи

Добрий слід на землі. Пам'яті А. Нанкевича // Вечірня Полтава. – 1997. – 26 верес. – С. 3.

Світла пам'ять [А. Нанкевичу] // Полтавські ділові відомості. – 1997. – 26 верес. – С. 2.

Дениско Г. Не вберіг свої груди, Андрію... : слова прощання / Г. Дениско // Молодь України. – 1997. – 30 верес. – С. 1.

Нанкевич Андрій (1941–1997) : пам'яті письменника // Літературна Україна. – 1997. – 2 жовт. – С. 4.

Осінь без Андрія // Зоря Полтавщини. – 1997. – 29 жовт. – С. 1.

**У ПОШУКАХ СВОГО ГОЛОСУ:
до 80-річчя від дня народження українського
письменника Андрія Нанкевича**

Біобібліографічне досьє

Упорядник: *Надія Требіна*

Редактор	<i>Г. Волкова</i>
Комп'ютерний набір	<i>Н. Требіна</i>
Комп'ютерна верстка	<i>О. Якубовський</i>
Відповідальна за випуск	<i>С. Сичова</i>

Підписано до друку 25.06.2021. 20 стор. Тираж 3 прим.

Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара

36039, м. Полтава. вул. Гончара, 25а

[http:// libgonchar.org](http://libgonchar.org)

E-mail: pobugonchara@ukr.net